

Boros Imre: A mentőkötél két vége

2016 április 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

A jegybankra zúduló perg?t?zben semmi rendkívüli nincs. Azok siralomvölgye, akik elveszettek látják régi kiváltságaikat...

Hazánk eladósítása 1973-tól, tehát már jóval a rendszerváltoztatás el?tt kezd?dött. Négy évtizednél is többnek kellett eltelnie, hogy annak valós okait legalább „szamizdat” jelleggel feltárni hajlandó kutatók megjelenjenek és kimondják, hogy az adóssághegy nem a jólétet finanszírozta, hanem a felhalmozott kamatteher és árfolyamveszteség miatt is banki szakmai hiba, de még inkább súlyos b?n volt. Mindjárt 1974-ben, majd ennél is érzékenyebben 1979-ben érintették az országot az els? árfolyamveszteségek, amelyek valós létét a kett?s könyvelés szabályaival köszön?viszonyt sem ápoló jegybanki könyvvezetés jótékonyan takart el gyakorlatilag 1997-ig.

A hamis frázis, hogy az ország többet fogyasztott, mint amennyit megtermelt, bizonyos körökben még ma is tartja magát. Az id? arra, hogy a Nemzetközi Valutaalap, vagyis az IMF nekünk „ment?kötelet” dobjon, el?ször 1983-ban jött el. Ekkor léptünk a szervezetet gójainak sorába.

Rövid kegyelmi id?t?l eltekintve (a polgári kormányzatok idején) a hazai gazdaságpolitika 1983-tól egészen 2011-ig olyan elvek mentén folyt, ahogyan a „ment?kötél” másik végét tartó IMF kívánta. Baloldali, illetve balliberális kormányok sorozatban négyszer kértek ment?kötelet (1983, 1989, 1996, 2008), és nyilvánították ki szándékukat, hogy azt teszik, amit az IMF jónak lát. Nem túlzott a kijelentés, hogy az egész gazdasági rendszerváltoztatás IMF-gondnokság és balliberális „szándéknyilvánítás” mellett ment végbe, egyébként lehangoló eredménnyel. Nem sikerült a h?n vágyott felzárkózás a Nyugathoz, s?t a relatív gazdasági el?nyünk is, amit a hajdani „béketáborban” élveztünk, gyorsan a múlté lett, t?lünk hátrébb lév?k sorban el?ztek meg bennünket (Lengyelország, Szlovákia, Csehország), nyom nélkül t?nt el az ország termel? vagyónának nagy része, hasonló munkáért másutt háromszor-négyszer annyit fizetnek.

Talán nem tekinthet? véletlennek, hogy avatott szemlél?k az utolsó IMF-hitelünk utolsó részletének visszafizetését nagy-nagy örömmel fogadták. A „ment?kötél” túlsó oldalán azonban egyáltalán nincs fiesztahangulat, éppen ellenkez?leg. Ahelyett, hogy ?k is ünnepelnének, minden korábbi mértéket felülmúlóan kárhoztatják azt a gazdaságpolitikát, amely a búcsúhoz vezetett. Meg is nevezik a felel?söket, mindenekel?tt a kormányf?t, Orbán Viktort és Matolcsy Györgyöt, aki korábbi gazdasági miniszterként, jelenleg jegybankelnökként emblemikus arca ennek a bravúros szabadulóm?vészetnek.

Való igaz, hogy az IMF-nek és nemzetközi haszontársainak nincs sok öröme okuk. Vitriolos kritikájukat a hazai jegybankra zúdítják olyan ügyekben, amelyekhez a korábbi jegybanki vezetés alatt – az intézmény minden kétséget kizáró független jellege miatt – egyetlen megjegyzést sem f?ztek.

Szó nélkül maradt 1997-ben, hogy a jegybank a felhalmozott veszteségét – mintegy húszmilliárd dollárt – az államkasszára zúdította, még megtéveszt? elnevezéssel is a jegybank segítségére siettek (adósságcsere). Az éves százmilliárdos ismétl?d? veszteségeket a „jegybank nem szükségszer?en nyereséges intézmény” szlogennel tudták le, noha a jegybanki törvényben egyáltalán nincs szó arról, hogy veszteséget kell szükségképpen mindig termelnie.

Ma viszont körmeiket azzal élesítik, hogy a jegybanki törvényben nem szerepl? (ámde nem is tiltott), de társadalmilag rendkívül hasznos tevékenységek – mint például a közgazdasági-pénzügyi ismeretek oktatása – is bekerültek a jegybanki portfólióba, amelyeket a megtermelt haszonból finanszíroznak. Az iszonyú korábbi veszteségek és a jelen tekintélyes nyereségei közötti különbség éppen abból a megváltozott pénzügyi szemléletb?l adódik, amely az inflációgerjeszt? ártalmas magas kamatkörnyezetb?l a stabil pénzhez vezetett.

Ennek haszna nem csak a gazdaságban, a jegybankban is lecsapódik. S éppen ez a gy?lölet tárgya. Korábban ezek az összegek a mai bírálók külföldi környezetében és hazai támaszaik offshore-számláin csapódtak le, ma meg hazai ügyeket szolgálnak, oktatást, kulturális értékmentést, miegyebet. Dühödtek kritikájukban odáig mennek, hogy pénzügyi felügyeleti tevékenységébe is beleszórnak. Szerintük ugyanis a jegybank nem jár el gondosan a szanalásra szánt pénzügyi piacra juttatásakor. Amikor a frissen felt?késített állami bankokat a t?kéjük értékének töredékéért adta el Surányi György egyik napról a másikra, fel sem merült, hogy megfelel? volt-e az értékesítési ár vagy a kiválasztott „befektet?”, hiszen a kérdésfelvetés automatikusan vont a maga után a nemeket. Maradt a mély hallgatás.

Dühös ember ritkán okos – így szól a mondás. Ennek jegyében banális ökörségnek minősül? érvelések is becsúsznak. Mondják, hogy a jegybanki alapítványok pénze akár devizakészletek értékesítéséből is származhat. A bíráló tudhatná, hogy ez sikkasztás lenne. A devizaeladáskor a jegybank a kiszolgáltatót deviza ellenében a pénzt (ami bankpasszívaként a saját adóssága) megsemmisíti, és nem elsikkasztja, mint ahogy a heves bíráló láttatni óhajta.

A jegybankra zúduló pergőtűben azonban semmi rendkívüli nincs. Azok siralomvölgye, akik végképp elveszettek látják régi kiváltságaikat. Az IMF utolsó hitelrészletének visszafizetése ebben a hitükben megerősítőket. Minden erejüket és befolyásukat most azért vetik latba, hogy a jegybankban ismét nekik kedvező vezetés jelenjen meg. Ehhez a jövőben növekvő mértékben mozgósítani fogják a nemzetközi kapcsolataikat. Mi megmenekültünk az IMF-mentőkötélétől, de megelkesztették, mert mindig a kötél másik végén álltak.

Micsoda különbség.

Boros Imre – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló